

nosti posledního pořízení. Je-li tomu tak, jest plně souhlasiti s názorem rekursního soudu, že stěžovatelce nenáleží za toho stavu věci nárok na správu pozůstalosti. Názor ten má oporu i v zákoně (§ 810 obč. zák. §§ 122, 127, 145 nesp. říz.) i v nauce (viz Krasnopolski, Erbrecht str. 277 a 278 pozn. 2.) i v judikatuře (rozh. čís. 2582 sb. n. s.). K rozhodnutím bývalého víd. nejvyššího soudu, jichž se dovolává stěžovatelka, nelze přihlížeti již proto, že předpoklady jejich tu nedopadají. Pokud se stěžovatelka odvolává na přihlášku ze zákona, jest jí podotknouti, že tato přihláška byla sice pozůstalostním soudem přijata, ale jen pro případ, že by závěť zůstavitele ve sporu, který bude zahájen, byla uznána za neplatnou, pokud se týče nepravou. Netřeba proto tu zatím řešiti, co by nastalo v případě zákonné posloupnosti.

Čís. 10865.

Odpůrčí nárok.

Otázka, zda dlužník jednal s úmyslem zkrátiti věřitele, a zda tento úmysl byl druhé straně znám, jest skutkovým zjištěním.

Otázka zkrácení věřitele jest otázkou právní. Poškození věřitele jest tu jako požadavek odpůrčího nároku tehdy, je-li odporování způsobilé přivoditi buď úplné neb i jen částečné uspokojení odporujícího věřitele, anebo je aspoň ulehčiti neb uspíšiti. Netřeba však, jde-li o jednání odporovatelné s hlediska § 2 čís. 1 odp. řádu, by bylo jako takové zvlášť uvedeno; je-li popřeno, není na věřiteli, by je dokazoval, nýbrž jest na odpůrci, by tvrdil a dokázal, že provedení odporu neposkytuje prospěch pro věřitele.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, Rv I 783/30.)

Žalobu věřitelky proti manželce dlužníka o výrok, že postup usedlosti s dlužníka na žalovanou jest proti žalobkyni bezúčinný, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o odpůrčí žalobu podle § 2 čís. 1 odp. řádu. Žalobkyni náleželo prokázati, že dlužník předsevzal právní jednání, jemuž se odporuje, v úmyslu zkrátiti své věřitele a že druhé straně, jeho spolusmluvníku, byl zkracovací úmysl znám. Odvolací soud dospěl, zopakovav důkaz výsledkem stran, k přesvědčení, jež zevrubně odůvodnil, že se převod usedlosti na žalovanou stal v úmyslu připravit žalobkyni o výživné a ji takto na jejím právu na výživné zkrátiti, kterýžto úmysl byl i žalované jeho spolusmluvnici znám. Otázka, zda tu byl dlužníkův úmysl zkrátiti věřitele a zda byl druhé straně znám, jest skutkovým zjištěním, jímž jest dovolací soud vázán (§§ 498 a 513 c. ř. s.). Nelze proto přihlížeti k vývodům, jimiž žalovaná napadá zjištění odvolacího soudu, ano jde vpravdě

jen o brojení proti zhodnocení důkazů, což není dovolacím důvodem. Neobstojí ani výtku, že odvolací soud posoudil po té stránce věc nesprávně s hlediska právního, máje za to, že se žalobkyni zdařil důkaz uložený jí v § 2 čís. 1 odp. řádu. Ovšem jest přisvědčiti dovolání, že se odvolací soud nezabýval otázkou zkrácení věřitele, které požaduje zákon i tehdy, odporuje-li se právnímu jednání s hlediska § 2 čís. 1 odp. řádu. To není vadou odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. — jak míní dovolatelka — nýbrž kusostí rozhodnutí, ale přes to nelze dovolání ani v tom směru přiznati úspěch. Otázka zkrácení věřitele jest otázkou právní, kterou si může dovolací soud sám rozřešiti (rozh. čís. 4546 sb. n. s.). Poškození věřitele jest jako požadavek odpůřícího nároku tu tehdy, je-li odporování způsobilé přivoditi buď úplné neb i jen částečné uspokojení odporujícího věřitele nebo je alespoň ulehčiti neb uspíšiti. Netřeba však, jde-li, jak jest tomu v souzeném případě, o jednání odporovatelné s hlediska § 2 čís. 1 odp. řádu, aby bylo jako takové zvlášť uvedeno. Je-li popřeno, jest věci popírajícího žalovaného, by tvrdil a dokázal, že provedení odporu neposkytuje prospěch pro věřitele (Bartsch-Pollak § 27 konk. řádu, pozn. 52, § 28 konk. řádu, pozn. 10 a 12 a § 2 odp. řádu, pozn. 10, Ehrenzweig 74 a Lehmann 210). Žalovaná v prvé stolici popřela, že tu bylo poškození věřitele, ale uvedla k odůvodnění toho jen tolik, že »žalobkyně nebyla vůbec nijak zkrácena, poněvadž při vymáhání pohledávky vnucenou dražbou nemovitosti nikdy by nedosáhla z prodeje po krytí knihovnických dluhů tolik, kolik žádá žalobou.« Tímto přednesem, který jedině může býti rozhodný pro posouzení řečené otázky, žalovaná ani netvrdila, že by odporování nebylo způsobilé přivoditi aspoň částečné uspokojení odporujícího věřitele, a netvrdila ani, že tu bylo předlužení.

Čís. 10866.

Pojišťovací smlouva.

Stanovily-li všeobecné pojišťovací podmínky, že pojistník může při pojištění na cizí účet nakládati vlastním jménem právy, příslušejícími pojištěnci ze smlouvy, že pojištěnec nemůže nakládati svými právy z pojišťovacího poměru a že může jen se svolením pojistníkovým žádati plat na pojišťovateli, nabyt sice pojištěnec z pojišťovací smlouvy přímo práva žádati na pojišťovně plnění, toto jeho právo bylo však vázáno podmínkou, že pojistník svolí k jeho uplatňování. Stačí po případě i svolení mlčky. Důkaz o tom, že pojistník svolil, náleží pojištěnci.

Přednes strany.

Soud nemůže hleděti ke skutečnostem předneseným svědkem, jež však strana ani před tím nepřednesla, ani si pak neosvojila.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, Rv I 840/30.)

Žalobce domáhal se na žalované pojišťovně vyplacení pojistného, tvrdě, že utrpěl úraz a že, jsa předplatitelem časopisu D., jest pojištěn u žalované pojišťovny proti úrazu. Žalovaná namítla mimo jiné nedostatek aktivního oprávnění žalobce ke sporu, ježto pojišťovna jest ve smluv-